Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra ET AAR I EMBEDE (1883)

Citation: Schandorph, Sophus: ”Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904”, i Schandorph, Sophus: *Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904*, 1904-05, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph05-shoot-idm140255171241584/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904

mig blot paa at dressere Dyr, som en Vivisektor først gør Forsøg paa de firbenede, inden han tager det op med de tobenede.

— Methoden er skøn.

— Skøn? Nej. Men der hører en lille Smule Kraft og Mod dertil, lidt mere end til at ræsonnere sig op til dristige Theorier, til at give Erasmus Montanus for Landsbyens Drenge, til at sætte smægtende Øjne op for Kvinder for at bilde dem ind, at man har store, uudgrundelige Dybder i sig, men uden at turde begære højt og lydelig. Ja, der hører lidt Mod og Kraft til at være Bevvinger . . . om det saa kun er af Bulbidere.

— Kraft? Ja . . . gode solide Armkræfter, men Mod! Hm! De vidste jo lige saa godt som jeg, Hr. Byfoged, at Hunden ikke turde bide Dem.

— Saa—aa? Det kan De sige, at De ikke forstaar Dem paa.

— Enhver slutter efter sin Erfaring, Hr. Byfoged; det er den sikreste Slutningsmethode. En Aften i Efteraaret var der en vis Baadfører, som agerede Karon paa Styx's Vande. Han vidste meget godt, at det var den letteste Sag af Verden at hindre Baaden i at drives ned i Slusefaldet. Deres Helt, Proprietæren, vidste jo godt, at der ingen Fare var ved at gautes og fjase med den Kvinde — han turde jo ikke ville mere — og forsøgte saa tilsidst at skræmme hende. Men at jage en flygtig Frygt ind i en Person, som ikke kendte Farvandet, at pine en Hund, som man selv har dresseret, som man véd ikke tør bide . . . det har just ikke min ubetingede Beundring.

— Assassin! raabte Byfogden og rakte sin højre Pegefinger ud i Retning af Erik. Hunden rejste sig paa Forbenene, knurrede og viste Tænder mod den fremmede.

Erik holdt sine Nerver i de strammeste Tøjler. Det lykkedes ham at staa ubevægelig og sige koldt:

— De tør ikke pudse Deres Hund paa mig.

— Saa—aa—? Assass . . .

— Nej. For hvis den bed mig, og jeg stævnede Dem ind for Drengestreger, hvem var saa den kompromitterede? Dertil er De en altfor praktisk-klog Mand, Byfoged Borch, men De har hidtil anset mig for dummere, end jeg er.

— Hm, ja. En landsbyfødt Dansker har inderst inde altid noget af en Kvægpranger.

— Og en københavnsk født Dansker har som oftest inderst inde noget af en . . . *voyou.*